
Minecraft: Zrození draka

Nicky Drayden

Zvon hlaholil bez ustání a s každým kovovým úderem Zettě bušilo srdce čím dál rychleji. Co bratranec Ashton – je v pořádku? Předtím si říkala, že když zůstane doma, bude to pro něho bezpečnější, teď jí ale takový předpoklad přišel hloupý. A co je s tátou? Řekla mu sice, že půjde s dvojčaty na lov, ale nezmínila se, jak daleko půjdou nebo jak dlouho bude trvat, než se vrátí. Určitě o ni má taky strach.

„Nemůžeš jít trochu rychleji?“ zeptala se Rifta. V duchu si říkala, že má přece plný žaludek, tak by se měl postupně uzdravovat a už by mohl být úplně fit. Ale nezdálo se, že by nějak spěchal domů.

„To bude nejspíš jen hlídka loupeživých illagerů,“ řekl. „Nic, kvůli čemu bychom se měli nějak vzrušovat.“

„Jasně, kapitán Zayden se o to postará,“ přidala se Rayne a přesvědčivě pokyvovala hlavou.

Zetta se pokoušela setřást ze sebe obavy. Dvojčata jistě mají pravdu. Starostka najala před několika lety kapitána Zaydena ze sousedního městečka, aby dodala obyvatelům Sienových Dun pocit bezpečí. Stál v čele skupiny dobrovolných bojovníků, kteří byli schopni snadno se vypořádat s několika illagerskými lupiči.

Ale i tak kamarádi postupně přidávali do kroku, a když došli k hradbě obklopující ves, už všichni běželi.

Vycházející slunce zalévalo vesnici zlatavým oparem, jako by se tudy prohnala písečná bouře, ale byl to jen písečný prach zvedaný nohama všech, kteří spěchali zacelit mezery v nedohotovené hradbě. O nějaké vzory vyvedené žlutou, oranžovou a zlacenou terakotou se teď nikdo nezajímal. Přiná-

šeli bloky kamení, pískovce, dokonce i převzácné bloky dřeva, a dostavovali jimi místa, kde ještě nestála zeď v plné výšce. Zetta viděla i to, jak lidé vykopávají bloky z vlastních domů, aby jimi zesílili hradbu. Teď vypadala jako mozaika, různobarevná směsice bloků naskládaných na sebe bez nějakých pravidel nebo rozumových úvah.

Náhle Zettu posedl opravdový strach. Nebyl žádný důvod, aby se všichni tak vyjevili z několika nepřátelských mobů s kušemi, i kdyby je doprovázela nějaká čarodějnice. Muselo se dít něco jiného. Hodně velkého.

Kapitán Zayden vykřikoval rozkazy a ve tmavozelené uniformě se zlatými pecičkami zdobícími límec vyhlížel náramně úředně. Hodnost poručíka v Zaydenově jednotce zastával Benjamin, jemuž patřil krámek se slizem; někdy ovšem místo služby dával přednost výpravám na lov slizounů obývajících hlubiny jeskynního systému, který se táhl směrem k Velké průrvě, nebo se staral o obchod. Oba dva teď rozesílali všechny obyvatele vesnice schopné boje na strategické body kolem hradby.

„Co se děje?“ vyhrkla Rayne na kapitána Zaydena. „Můžeme nějak pomoci?“

„Zahlédli jsme illagery, kteří sem táhnou od východu. Je jich mnoho. Ještě jsem nezažil nájezd tak velké skupiny.“ Kapitán Zayden byl očividně celý napjatý, jako by odpočítával vteřiny do chvíle, kdy vytasí meč a projeví se jako hrdina, za jakého jej považovala celá ves. „Pomozte zaplnit mezery v hradbě a potom se ozbrojte. Tohle by mohlo být hodně zajímavé.“

Tři kamarádi přikývli, a když kapitán Zayden odběhl, aby sehnal další bojovníky, dali hlavy dohromady.

„Máte u sebe nějaké bloky?“ zeptal se Rift. Sám už lovil v batohu a probíral se věcmi, které tam měl uložené a mohly by posloužit jako solidní stavební materiál. Našel jen několik pískovcových bloků.

„Zapomeňte na zeď. Potřebujeme sehnat nějaké dobré zbraně,“ mínila Rayne. „Dejte mi všechny tyčky, které máte. Zetto, utíkej k dědovi na farmu a sežeň mi tam nějaká pírka.“

Zettě se nelíbilo, že ji kamarádka takhle komanduje, a kromě toho pár šípů nemohlo znamenat nějakou podstatnou výhodu. Vesnice potřebovala něco, čím by srovnala šance s útočícími illagery. Sienové Duny by třeba dokázal ochránit někdo, kdo ovládá přípravu lektvarů.

„Nemám kdy běžet přes celou vesnici,“ odsekla. „Jestli dokážu včas uvařit pár lektvarů, mohlo by to pro nás znamenat výhodu. Potřebujeme od sta-

rostky získat nějaké ohnivé tyče, které jsou uloženy v pokladnici. Pak bych mohla připravit pořádně silné lektvary.“

„S tím starostka nebude souhlasit,“ vrtěl Rift hlavou. „A i kdyby ti nějaké tyče dala, podařilo se ti už někdy vyrobit opravdu silný lektvar?“

Zetta se načepýřila a do tváří jí vystoupil ruměnc. „Ne, to se mi nepodařilo. Ale potřebuju něčím přispět naší obraně. Můžete jít stavět hradbu, jestli chcete. Jenom za mnou neběhejte pro pomoc, až se zhroutí.“ Zetta zařala zuby, aby přemohla vztek. Vyznělo to urážlivěji, než měla v úmyslu. Věděla, že kamarádi to myslí dobře, ale také by chtěla, aby jí věřili stejně, jako věřila sama sobě.

Zetta se rozběhla k radnici. Starostka Maxine stála na schodech před budovou a naléhala na vesničany, kteří nemohli bojovat, aby šli dovnitř a rychle se schovali uvnitř pokladnice. Zetta se zrovna chystala starostku požádat o plamenné tyče, když k ní doběhl udýchaný otec.

„Zetto! Tak jsi tady, to se mi ulevilo.“ Hodil jí štos terakotových bloků. „Tu máš, ve východní části hradby je pořád ještě velká díra, kterou je třeba zaplnit. Běž tam ty bloky položit a pak se vrať pro další. Možná nám zbývá ještě patnáct minut, než sem ti nájezdníci doběhnou.“

„To nemůžu, táto, já chci...“ Zetta se kousla do jazyka. Ale potřebovala otci vysvětlit, jak je to s ní a s lektvary. „V poslední době jsem experimentovala s lektvary a některé by se daly využít jako pomoc při...“

„Zetto, na tyhle magické nesmysly nemám čas. Soustřeď se na hradbu. Je to rozkaz starostky.“

„Tvůj otec má pravdu, Zetto,“ přidala se starostka přísně. Znělo to tak ostře a hrozivě, až si Zetta někdy říkala, jestli právě tenhle důrazný hlas není hlavním důvodem, proč byla Maxine zvolena starostkou. Nikdo se s ní nechtěl o nic přít. Ale Zetta se nedala zastrašit. Věřila ve své schopnosti, i když ji nikdo jiný nechtěl brát vážně.

„Potřebuji ohnivé tyče, starostko Maxine. Rozemelu je na prach a vyrobím z nich posilující lektvary pro bojovníky v první linii!“

Starostka svrážtila výrazné obočí a zamračila se. Nelíbilo se jí, když někdo zpochybňoval její rozhodnutí.

„Prosím, madam...“ pokračovala Zetta. „Vím, že tady ve vesnici nemají lidi rádi, když se někdo zabývá magií, ale když mi dáte příležitost, uvidíte, jak velký rozdíl to může znamenat.“

Starostka se zamračila ještě o něco víc a vyměnila si se Zettiným otcem výmluvný pohled, který Zetta nechápala. „Máš rozkazy, Zetto,“ prohlásila starostka a odvrátila se.

„*Magické nesmysly*,“ zavrčela Zetta pro sebe. Zatímco otec a starostka v tom viděli nicotné plýtvání časem, ona to vnímala jako příležitost. Ale z nějakého důvodu ti dva nechtěli její stanovisko pochopit.

Otec jí k nohám složil štos čtyřiašedesáti terakotových bloků; tvářil se velice zklamaně a ani se na dceru nepodíval. Otočil se a odběhl směrem k severní sekci hradby. Zetta sebrala připravené bloky a vydala se s nimi k východu. Mezera ve zdi zde byla opravdu velikánská. Začala usazovat bloky do tří vrstev nad sebe a činila se, co jí ruce stačily. V nitru ovšem pořádně zuřila, takže pracovala o to rychleji.

Z dálky dolehlo drsné zatroubení. Zetta se vydrápala na korunu hradby a mhouřila oči, jak se snažila dohlédnout do dálky přes zvlněné pouštní duny, v nichž se nad rozpáleným pískem zrcadlil horký vzduch. Zpoza jednoho návrší vzdáleného sotva sto padesát metrů od místa, kde stála, vykoul šedivý praporec. Tlupa nájezdníků byla opravdu mohutná. Osm, devět, deset... počítala a počítala a číslo neustále narůstalo. Devatenáct, dvacet... Někteří pouštní lupiči nesli sekery, jiní zase obvyklé kuše, a mezi illagery zahlédla i několik čarodějnic.

A potom Zetta spatřila něco, z čeho se jí až zatočila hlava, takže skoro spadla ze zdi. Vlastně cítila, že se blíží něco nevidaného, ještě dřív, než se to skutečně objevilo: dunění, které se neslo zemí do podrážek jejích bot, odkud vibrace pokračovaly přes nohy dál a dál až do zubů. Dunivý krok patřil obrovskému čtyřnohému tvorů s tlustou popelavě šedou kůží, chráněnou drátěným brněním. Z hlavy mu trčely vpřed obrovské rohy, jež byly jako dělané k prorážení odolného materiálu. Zetta nikdy nic podobného neviděla.

Kousek od ní zapadly do hradby poslední bloky. Stačili zeď zacelit na poslední chvíli, ale Zetta tušila, že to nebude stačit. Ani zdaleka ne.

Seskočila z hradby a rozběhla se zpátky za starostkou.

„Starostko! Starostko, zkuste to znova uvážit. Mají s sebou tu obludu! Ale pořád je ještě čas na uvaření nějakých silných lektvarů.“ Možná. Nájezdníci už se stačili hodně přiblížit. Pod dunivým krokem neznámého mohutného tvora se chvěla země. Zettě kolem nohou poskakovaly drobné kamínky a oblázky.

„Slyšela jsem. Ale najisto počítáme s tím, že hradba vydrží. Zkoušeli jsme to. Vydrží.“ Z toho, jak starostka Maxine tohle tvrzení opakovala, nabyla Zetta dojem, že se tím pokouší přesvědčit sebe samu.

„Proč mi nechcete dovolit to zkusit? Proč vůbec nikdo nechce ani slyšet o užívání magie?“

Starostka se zakabonila. „Možná by ses na to měla zeptat svého otce.“

Zetta vykulila oči. Proč by se ptala táty? Copak Sienové Duny neřídí starostka? Chtěla se na to Maxine zeptat, ale tu do východní části hradby cosi drtivě narazilo. Celá ves ztichla a všichni zůstali zaraženě stát. Přišel nový mohutný náraz. Jako by do zdi bušila nějaká obří pěst, aby se dostala dovnitř.

„Prosím tě, vydrž,“ mumlala Zetta tiše.

A nový náraz. Tentokrát se na zdi objevilo několik prasklin.

„Za chvíli prorazí hradbu!“ volal kapitán Zayden. Vrtěl u toho hlavou, jako by se zdráhal uvěřit vlastním očím. „To teda nechápu. Ještě nikdy se nesešlo tolik illagerů pohromadě. V předních řadách jdou vindikátoři se sekerami a nájezdníci s kušemi postupují za nimi. A ta nestvůra...“ Začal přemísťovat své bojovníky k oslabenému místu hradby. Po dalším dunivém nárazu se vzduchem náhle rozšířil oblak terakotového prachu, který skrýval skutečný rozsah poškození. Ale o několik vteřin později Zetta zaslechla nosové vrčení illagerů a třesk zbraní – to se nájezdníci už rojili z otvoru proraženého do hradby. Lidé křičeli a bezhlavě běhali sem a tam mezi troskami z rozbitých bloků. Kolem začaly létat šípy.

Zetta přihlížela zmatenému boji a svrběly ji prsty. Přála si, aby měla při sobě rozpálený varný stojan. Vždyť ten by mohl v tolika směrech pomoci! Léčit poraněné. Bojovníkům dodávat rychlost. Dát jim schopnost uskakovat před ohrožením a mást tím protivníky.

„Haarrr!“ zavřeštěl jeden z nájezdníků. Počkat – nájezdníci, to jsou ti illagerové s kušemi, ne? Tak tohle byl možná vindikátor se sekerou. Zetta si nebyla stoprocentně jistá, jak se tyhle rozdílné typy illagerů nazývají. Věděla jen, že nechce, aby se jim podařilo obsadit vesnici. Nájezdník stál sotva tři kroky od Zetty. Tak se zabrala do snění o všemožných lektvarech, že si ani nevšimla, jak se k ní jeden z lupičů blíží. Teď stál před ní se sekerou v ruce a už se rozmachoval, aby ji sekl.

Nad ramenem jí prokmitl šíp a zasáhl nájezdníka do prsou. Těsně po něm přiletěl druhý a nepřítel umřel Zettě rovnou před očima – nezůstalo z něho

nic než věchýtek dýmu. Ohlédla se a viděla Rayne, jak stojí v okně zvonice; nataženým lukem se šípem na těživě už mířila na další cíl.

Zettě jako by ztěžklo srdce vděčností. Měla své kamarádce projevít přece jen větší pochopení. Ale i když se předtím k Rayne nezachovala zrovna nejlíp, mohla by jí třeba o to víc prospět teď. Rozběhla se po návsí a sbírala popadané šípy. S nimi pak vyšplhala po rozvrzaném žebříku do zvonice a vrátila je Rayne, aby si mohla doplnit zásobu. Běžela sbírat šípy podruhé a zrovna se hrbila nad jedním, který uvázl ve škvíře v pískovci, dokud ho nevytrhla. Když se napřímila, stál před ní kapitán Zayden.

„Tvoje kamarádka střílí skvěle. Dej jí tohle,“ řekl kapitán a podával Zettě luk, který se celý fialově leskl.

„Tohle je...“

„Je očarováný,“ vyhrkl kapitán Zayden. „Nikdy mu nedojdou šípy a mají větší průraznost.“

„Ale starostka...“ začala Zetta.

„Starostku nech laskavě na mně, vyřídím to, až bude po bitvě,“ zarazil ji Zayden.

Zetta na kapitána zírala s pusou dokořán. Věděla, že by se kvůli tomu mohl dostat do problémů. Starostka opravdu nenáviděla jakékoli užití magie, ale kapitán Zayden nepocházel ze Sienových Dun, a tak mu byla cizí zdejší podivná nechuť k magii.

Zetta přikývla, protože tušila, jak bude Rayne z takového luku nadšená. Vydala se zpátky ke zvonici, aby mohla skvělý dárek předat.

Jak se však prodírala bitevním polem, jevil se jí čím dál očividnější, že vesničané ze Sienových Dun jsou mírumilovní lidé, žádní bojovníci. Gloriana, mladá žena, která pracovala v obchodě s potravinami, se vyhýbala šípům nájezdníků, a přitom po nich házela mrkve a jablka. Milo, jeden z nejlepších havířů ze vsi, se oháněl těžkým železným krumpáčem po čarodějnici. Žádný ze zdejších obyvatel nebyl připravený k boji, takže proti nájezdníkům neměli šanci.

Přestože illagerů probíjejících se vesnicí bylo méně než vesničanů, zdálo se, že nabývají vrchu. A pokaždé, když se několik obyvatel spojilo, aby bojovali proti nepřátelským mobům, přihrnula se ta obrhřená obluda a napadla je, takže se rychle rozprchli.

Illagerové ničili všechno, k čemu se dostali, a každou cennou věc, která nebyla přibitá, ukradli a cpali si ji do batohů. Ovšem nejcennější kořist se

skrývala ve vesnické pokladnici a tomu byla Zetta ráda. Snad nebudou mít nájezdníci znalosti ani trpělivost, aby přišli na to, jak se otevírají dveře ovládané několika píсты.

Ještě než stačila doběhnout ke zvonici, aby předala Rayne očarovaný luk, rohatá obluda rozvalila stěnu knihkupectví a zničila desítky a desítky kaktusů rostoucích v květináčích. Zdemolovala nádoby v kompostovacím středisku, načež zamířila k jihu, směrem k farmě. Zetta jen pomrkávala, když viděla, jak monstrum dupe napříč dědovým pšeničným polem. To jídlo jim bude chybět. Pšenice patřila sice mezi vzácné věci, ale v pokladnici ji neschovávali. Už tak v ní bylo tolik cenností, že se tam sotva vešly, natož aby v ní ještě skladovali obilí.

Zetta musela udělat něco pro to, aby farmu zachránila. Ani ji nenapadlo přiblížit se k těm děsivým rohům, ale měla přece očarovaný luk! Ještě nikdy z luku nestřílela, ale aspoň stokrát viděla, jak to Rayne dělá. Nic tak složitého na tom přece nemůže být, ne? Ten tvor představoval tak velikánský cíl, že bylo sotva možné ho minout.

Nasadila šíp a natáhla tětivu, co nejvíc mohla. Pak ji pustila. Jenže se nějak stalo, že jí šíp zůstal v ruce, a naopak vyletěl kupředu samotný luk a trefil netvora doprostřed čela. Obrovitý mob se naštvane podíval po Zettě. Zafřkal, zafuněl velkými zarudlými nozdrami a pak se rozběhl proti ní. Těžká kopyta dopadla na očarovaný luk a rozdrtila ho na třísky.

Zetta zařala zuby. Tohle jí Rayne nikdy neodpustí.

Ale dosáhla aspoň toho, že nestvůra ztratila zájem o zdupávání obilného pole a plně se soustředila na Zettu. Bez váhání na ni zaútočila.

Zetta polekaně vypískla. Rayne střelila monstrem do kůže několik šípů, ale tvor tomu nevěnoval nejmenší pozornost. To, že ho blyštivý očarovaný luk praštil do čela, poranilo jenom jeho pýchu.

Zetta se rozběhla k násvi, co jí nohy stačily. Ohlédla se, aby se přesvědčila, jestli se jí podařilo obludě aspoň trochu utéct. Za normálních okolností by jí snadno uprchla, jenže měla v cestě příliš mnoho překážek, kterými musela proběhnout, a vyhýbala se spoustě trosek, zatímco obrněná příšera vším bez potíží proběhla.

Když se Zetta podívala zase před sebe, spatřila, že jí v cestě stojí starostka Maxine s napřáženými rukama, aby zbrzdila Zettu, která do ní musela vrazit. Prchající dívka už nestačila zastavit, naběhla rovnou do starostky a svalila ji na zem. Netvor se blížil a země duněla pod jeho dusajícími kopyty.

Starostka vyskočila ze země a dala se na útěk. Monstrum ztratilo zájem o Zettu a pustilo se za Maxine.

Ach ne! Starostka neběžela dost rychle. Zvíře se řítilo za ní, a přestože se do něho zabodával jeden šíp za druhým, vůbec na to nedbalo. Zetta popadla batoh, který jí při srážce se starostkou sklouzl ze zad, a sáhla do něho po vrhacím lektvaru neviditelnosti. Nevěděla, zdali bude fungovat, ale teď neměla příliš na vybranou. Ještě několik vteřin a Sienové Duny by byly bez starostky.

Hodila vysokým obloukem lahvičku směrem na starostku a doufala v nejlepší.

Lahvička letěla vzduchem a dopadla starostce na rameno. Maxine vyrazila hlasitě „uf!“ a potom ji obklopila mlha složená z magických částic. Aspoň něco se stalo. Mlha se při zemi rozplývala a starostce už nebyly vidět nohy.

Dokázala to! Ale jak mlha postupně řídla, Zetta se celá nahrabila, protože horní polovina Maxine byla stále vidět, i když hlava zmizela. Obrněného netvora ten neobyčejný zjev vyděsil, rychle uhnul bokem a hnal se pryč, až nakonec zmizel dírou ve východní straně hradby a prchal do pouště s kvíčením splašeného prasete.

Zettin magický lektvar poněkud vyrovnal poměr sil, byť ne tak, jak doufala. Ale zbývající illagery, kteří přišli o svůj nejmocnější bojový prostředek, nakonec vesničané porazili.

Tak se to přece podařilo! Dokázali ubránit svou ves před nájezdem loupeživých illagerů! Jejich vítězství však nebylo zadarmo. Potrvá týdny, než dají do pořádku následky ničivého vpádu. A to se ještě nevědělo, jestli některý z obyvatel nepřišel o život. Všechno pokrýval prach, každý se při pohledu na okolní zkázu tvářil truchlivě.

„Co jsi to se mnou udělala?“ ječela starostka na Zettu. Vypadala zlostně, ba i hrozivě, a zdálo se, že se mračí, ačkoli jí byly vidět jen paže a trup.

„Já... já...“ koktala Zetta. Byla si jistá, že starostce zachránila život a vyhnala třítunového zabijáka z vesnice, ale měla pocit, že kdyby takhle odpověděla, nebylo by jít to stejně nic platné. „Já nevím, ale dokážu to napravit!“

Odběhla k farmě, popadla kbelík a rozhlížela se po pastvině. Bratranec Ashton seděl v koutě ohrady a v klíně držel velký kus hovězího masa.

„Kde je Zrka?“ Když vyslovila jméno vzácné krávy, Zettě jako by se v hrdle něco zadržlo. Ashton se na ni podíval, rty se mu chvěly a v očích

měl slzy. Přišli o jedinou krávu, kterou vesnice měla. Což znamenalo, že nemůže opatřit mléko na zrušení účinku lektvaru, takže starostka bude muset setrvat v tomhle stavu, dokud se účinek lektvaru sám nevyčerpá. V té chvíli však tohle Zettě nedělalo největší starost. Sedla si vedle mladšího bratrance, objala ho jednou rukou kolem ramenou a přitiskla ho k sobě. „To je mi moc líto.“

„Byla to tak hodná kráva,“ huhlal Ashton.

Zetta měla dřív z illagerů strach, ale teď jako by se v ní něco zlomilo. Zatoužila po pomstě. Když zabili krávu, zlomili tím bratránkovi srdce, nemluvě o tom, že skoro zničili vesnici. A za to budou muset zaplatit. Zetta se zapřísáhla, že se naučí o vaření lektvarů všechno, co se naučit dá, a pak této výhody náležitě využije.

„Zetto, zaplať pámbu, že jsi tady!“ ozval se její otec, který přibíhal od vsi. „Stalo se ti něco?“

„Ale ne, jsem v pořádku,“ odpověděla. „Ashton taky.“

„Zachránila nás před tím ničitelem,“ řekla Rayne, která také přiběhla na farmu. Luk už měla schovaný. Jestliže Rayne opustila své střelecké stanoviště a luk ukryla do batohu, pak byli všichni ve vsi v bezpečí. Aspoň prozatím. „Je to hrdinka!“

„Je to potíživka! Výtržnice!“ vztekle vykřikovala starostka. Kudy procházel její bezhlavý trup, odtud se ozýval vyděšený jekot. „Podívejte, co mi udělala!“

Zettin otec zakolísal o několik kroků zpět. „Starostko Maxine, jsi to ty?“

„Zetto, říkala jsi, že to dokážeš napravit,“ pokračovala starostka. „No tak to udělej!“

„Stačilo by jen vypít trochu mléka,“ mumlala Zetta a tiskla si kbelík k hrudi. Starostka po něm hmátla a chystala se napít, ale byl prázdný. Zetta cítila, že na ni starostka upírá zlý pohled neviditelných očí. „Jenže žádné mléko není. Naši jedinou krávu nájezdníci při útoku zabili.“

„Takže jak dlouho takhle zůstanu?“ naléhala starostka.

„To nevím, madam,“ odvětila Zetta zahanbeně.

„Právě to je důvod, proč si nemáme zahrávat s magií,“ prohlásil otec. „Jsou to jenom samé nesmysly a falešné naděje.“

„Ale co když illagerové zaútočí znovu, táto? Kdybych se v tom mohla procvičovat a zlepšovat, pak bych věděla, jak se dá pomoci. Prosím!“

„Starosti o obranu vesnice laskavě nechej na dospělých,“ odsekl otec a namdul hrud. „Znovu postavíme hradbu, a tentokrát ještě pevnější. V Sienových Dunách nemají žádné lektvary co dělat. Říkal jsem totéž své sestře snad tisíckrát dokola, a podívej, jak dopadla! Dočista jí shnil mozek. Teď nemyslí na nic jiného než na nějaké býlí z Netheru a zářící kameny a štávu z magmatu, a žije opuštěná v té své chatrči kdesi v horách. Přišel jsem o ni právě kvůli magii. Nedopustím, aby se to stejné stalo s tebou.“ Natáhl k Zettě ruku. „Dej mi svůj varný stojan. Víím, že jeden máš.“

Zetta nechtěla otci vzdorovat, zvlášt když kolem postávalo tolik lidí. Sešel se jich tam pořádný zástup a šeptali si mezi sebou o tom, že se Zetta zachovala jako hrdinka. Ale taky jak může ostatním uškodit. Nikdo vlastně nevěděl, čemu věřit dřív. Dala otci varný stojan.

„Víš vůbec, jak je prach z ohnivé tyče nebezpečný?“ ptal se otec a vrtěl u toho hlavou. „Mohla jsi taky zavinit velký výbuch!“

Zetta pokrčila rameny a přejela si rukou po obočí. Zbývalo jí z něho pořád jen strniště – velmi nepříjemná připomínka případu, kdy jí prach z ohnivé tyče vybuchl. Vždyť právě proto byl tak skvělým zdrojem žáru potřebného k vaření lektvarů a odpalování ohňostroju při svátečních oslavách. Ovšem ve varném stojanu ho byla jen troška, která by nestačila nadělat mnoho škody.

„Všichni přestanou civět a pustíme se do uklízení!“ přikázala starostka a přerušila napjaté ticho, které dolehlo na nyní prázdnou pastvinu zabité krávy. Pak Maxine zvedla obě ruce do výšky a vykřikla: „A najděte mi někdo trochu mléka!“

Zetta se šourala domů, pokořená, ale neporažená. Ani sebemohutnější hradba proti illagerům nepomůže. Proč otec tak tvrdohlavě trvá na něčem, co nebude fungovat? Sienové Duny možná na Zettu zanevřely, ale ona na svou vesnici ne. Tady přece vyrůstala. Má tady kamarády a zbytek rodiny. A taky si slíbila, že ji bude bránit, jak nejlíp dovede.

Otec se zmínil o své sestře, tetě Meryl. Zetta si na ni sotva vzpomínala. Odešla krátce potom, co Zettina matka dostala nějakou nemoc, které nakonec podlehla. Zetta ani netušila, že má v rodině někoho, kdo se zabývá vařením lektvarů. Třeba by od tety mohla získat nějaký návod. To musí zkusit.

V okolí byla jediná hora, o níž mohl otec mluvit. Zetta na ni viděla oknem ze svého pokoje, přesněji zahlédla jen její vzdálený zamlžený vrcholek vykukující nad terakotovou zeď kolem vsi.

Zetta napsala otci neurčitý vzkaz, pak prohledala celý dům a sbalila si na cestu trochu jídla. V přístěnku vedle chodby stála zaprášená truhla, v níž měli uložené rozmanité krámy. Z ní si vzala čistý zápisník vázaný ve staré popraskané kůži. Pravděpodobně patřival matce a výtečně se hodil k tomu, aby do něho poznamenala všechny nové vědomosti, které od tety pochytil.

V truhle našla i pár pohodlných, byť obnošených bot, a ty si vzala také. Mohly jí poskytnout aspoň nějakou ochranu před nepřátelskými moby, kteří se potloukají po poušti. Slyšela, že pravé zombie jsou zelenější a čerstvější než pouštní zombíci, s nimiž byla zvyklá se potýkat. Kdo ví, jaká další ne-
výslovná nebezpečí na ni ještě cestou číhají?

Zetta prudce zavrtěla hlavou, aby z ní vytřásla všechny obavy. Teď není čas na nějaké strachy. Čeká ji dlouhá pouť, pak musí ještě vylézt na vysokou horu, a hlavně zachránit vesnici.

Přeložil Jan Mrlík